ప్రీ-P.G. వైద్య సంఘర్ష్ కమిటీ మరియు మరొకరు
వర్సెస్
డాక్టర్ బజరంగ్ సోనీ మరియు ఇతరులు
ఆగష్టు 14, 2001
[S. రాజేంద్ర బాబు మరియు దొరై స్వామి రాజు, న్యాయమూర్తులు]

విద్య

పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ వైద్య కోర్సులు-ప్రవేశం-సేవలో ఉన్న అభ్యర్థులు-33 శాతం కనీస అర్హత మార్కులను నిర్ణయించడం మరియు సీట్ల రిజర్వేషన్ల పెంపు-చెల్లుబాటు-నిర్ణయం, సేవలో ఉన్న అభ్యర్థులు ప్రత్యేక శ్రద్ధకు అర్హులైన ఒక ప్రత్యేకమైన వర్గమును కలిగి ఉంటారు-అందువల్ల, వారి కోసం చేసిన ప్రత్యేక నిబంధనలో ఎటువంటి వివక్ష లేదా ఏకపక్షత లేదు-భారత రాజ్యాంగం, 1950-ఆర్టికల్స్ 14 మరియు 16.

పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ వైద్య కోర్సులలో ప్రవేశం కోరుకునే సేవలందిస్తున్న అభ్యర్థులకు 33 శాతం కనీస అర్హత మార్కులను నిర్ణయించడం ద్వారా మరియు వారికి సీట్ల రిజర్వేషన్ను 25 శాతం నుండి 50 శాతానికి పెంచడం ద్వారా కొన్ని ప్రత్యేక రాయితీలను అందించాలని రాష్ట్ర ప్రభుత్వం నిర్ణయించింది. ప్రవేశానికి 33 శాతం కనీస అర్హత మార్కులను నిర్ణయించిన రాష్ట్ర ప్రభుత్వం నిర్ణయాన్ని సమర్థిస్తూ, సీట్ల రిజర్వేషన్ను 50 శాతానికి పెంచడాన్ని అధికమన పేర్కొంటూ సవాలుపై హైకోర్టు ఏకన్యాయాధిపతి తీర్పునిచ్చారు. అయితే, అప్పీలుపై, హైకోర్టు డివిజను బెంచి రిజర్వేషన్ శాతానికి సంబంధించి ఏక న్యాయాధిపతి యొక్క ఉత్తర్వును త్రోసిపుచ్చుతూ, సాధించాలనుకున్న లక్ష్యాలకు అనుబంధం ఉన్న కారణాల ఆధారంగా రాష్ట్ర ప్రభుత్వం తీసుకున్న విధాన నిర్ణయంలో జోక్యం చేసుకోలేమని పేర్కొంది. అందువలన ప్రస్తుత అప్పీలు దాఖలైంది.

అప్పీలును కొట్టివేస్తూ, కోర్టు

నిర్ణయం: 1.1. ప్రభుత్వ ఆసుపత్రులలో సేవలందిస్తున్న అభ్యర్థులు ప్రత్యేకమైన శ్రద్ధకు అర్హులు. అందువల్ల, ప్రజా ప్రయోజనంలో వారి న్యాయమైన మరియు తగిన అవసరాన్ని తీర్చడానికి చేసిన ప్రత్యేక నిబంధనలో వివక్ష లేదా ఏకపక్షత లేదు. [512-F, G]

1.2. రాష్ట్రంలోని పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ కోర్సుల్లో ప్రవేశానికి ఎంపిక చేయవలసిన అభ్యర్థుల మూలం లేదా వర్గీకరణను ప్రభుత్వం నిర్ణయించడానికి అనుమతించబడుతుంది, విద్యా అవకాశాలను సమానం చేయాలనే బృహత్తర లక్ష్యానికి తగినంత సంబంధం ఉన్న నిజమైన, సంబంధిత మరియు సహేతుకమైన కారణం మరియు ఉద్దేశ్యం ఉంటే, ప్రభుత్వం లేదా ప్రభుత్వ విభాగాలు ప్రభుత్వ నిధులతో నడుపుతున్న మరియు నిర్వహించే వివిధ ఆసుపత్రులలో సేవలందిస్తున్న వైద్యులకు తగినంత ప్రాధాన్యత ఇవ్వడం అవసరం లేకపోతే అటువంటి ఆసుపత్రుల అవసరాలను తీర్చడానికి అర్హత కలిగిన పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ వైద్యులు మరియు నిపుణుల కొరత తీవ్రంగా ఏర్పడుతుంది.[511-D-F]

తమిళనాడు రాష్ట్రం వర్సెస్ T. దిలీప్ కుమార్ మరియు ఇతరులు, [1995] 5 SCALE 208 మరియు అజయ్ కుమార్ సింగ్ మరియు ఇతరులు వర్సెస్ బీహార్ రాష్ట్రం మరియు ఇతరులు, [1994] 4 SCC 401, ఆధారపడ్డారు.

డాక్టర్ నారాయణ్ శర్మ మరియు మరొకరు మొదలైనవారు వర్సెస్ డాక్టర్ పంకజ్ Kr. లెహ్కర్ మరియు ఇతరులు తదితరులు, [2000] 1 SCC 44 మరియు ఇంద్ర సాహ్నీ వర్సెస్ భారత ప్రభుత్వం మరియు ఇతరులు, [1992] Suppl 3 SCC 217, వర్తించబడవు.

2. కేవలం సైద్ధాంతిక నైపుణ్యం లేదా యోగ్యత మాత్రమే వాస్తవ సాధన మరియు అనువర్తన రంగంలో అభ్యర్థి యొక్క గుణాత్మక యోగ్యతలకు తగిన సూచిక కాదు. ప్రభుత్వం లేదా ప్రభుత్వ విభాగాలు నడుపుతున్న మరియు నిర్వహించే వివిధ వైద్య సంస్థలలో సేవలందిస్తున్న వైద్యులు, ఆచరణాత్మక వైపు విస్తృత అనుభవం కలిగి ఉంటారు మరియు పుస్తకాలు చదవడానికి తన వద్ద తగినంత సమయం ఉన్న బహిరంగ అభ్యర్థి వలె సిద్ధాంతరూపముగా తమను తాము సరికొత్తగా ఉంచుకోవడానికి వారికి అవసరమైన అదనపు సమయం ఉండకపోవచ్చు. తాజా లేదా బహిరంగ అభ్యర్థులకు భిన్నంగా సర్వీసులో ఉన్న అభ్యర్థులు తమ సమయాన్ని ఎక్కువగా వారు సేవలందిస్తున్న ఆసుపత్రులలో రోగులకు హాజరు కావడానికి మరియు చికిత్స చేయడానికి గడపవలసి ఉంటుంది, వారు ఆచరణాత్మక వైపు విస్తృత అనుభవం పొందుతారు మరియు వారికి ప్రత్యేక శ్రద్ధ కల్పించడానికి వారు స్వయంగా ఒక ప్రత్యేకమైన వర్గమును కలిగిఉన్నారు మరియు వారికి కేటాయించిన సీట్లకు సంబంధించి వారి ఎంపికకు కనీస అర్హత మార్కులు కూడా తాజా లేదా బహిరంగ అభ్యర్థుల మాదిరిగానే ఉండాలి అనే ప్రాతిపదికన ఎటువంటి ఫిర్యాదును చేయలేము. [512-D, E, F]

3. ప్రస్తుత కేసులో, ప్రశ్నార్థక విద్యా సంవత్సరాల్లో, పోస్ట్-గ్రాడ్యుయేట్ కోర్సులలో ప్రవేశానికి ప్రవేశ పరీక్షలో పొందవలసిన కనీస అర్హత మార్కుల గురించి భారత వైద్య మండలి ఎటువంటి షరతు విధించకపోవడమనేది వివాదంలో లేదు. పరిశీలనలో ఉన్న సంవత్సరాల్లో అటువంటి షరతు లేదని స్పష్టమైన కారణంతో 2000 సంవత్సరంలో ఇటువంటి షరతు పెట్టబడిందని చెప్పబడినప్పటికీ, ఈ విషయంలో సవాలు ఎటువంటి పరిశీలన లేదా అంగీకారానికి అర్హమైనది కాదు. [512-C]

సివిల్ అప్పీలు అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీలు నెం.7256-7259/1999.

సివిల్ అప్పీలు నెం. 7264/1999

తో

సివిల్ అప్పీలు నెం. 7260-7263/1999

తో

DB సివిల్ ప్రత్యేక అప్పీలు నెంబర్లు 85/99, 33/99, 122/99 మరియు 272/99 లో రాజస్థాన్ హైకోర్టు 13.7.99 తేదీ నాడు జారీ చేసిన తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు నుండి.

B.A.మొహంతి, కైలాష్ వాస్దేవ్, B.D.షన్నా, అశోక్ మాథుర్, సంజయ్ K.షాన్దిల్య, V.D.ఖన్నా, సుషిల్ కుమార్ జైన్, Ms.ప్రతిభా జైన్, Ms.సంధ్యా గోస్వామి, హేమంత్ శర్మ, Ms.ఇందు శర్మ, నవీన్ ప్రకాష్ మరియు ప్రకాష్ శ్రీవాస్తవ హాజరగు పక్షాల తరపున.

న్యాయస్థానం యొక్క తీర్పును వెలువరించినవారు

రాజు, న్యాయమూర్తి. ఈ అప్పీళ్లు పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ వైద్య కోర్సులలో ప్రవేశానికి సేవలందిస్తున్న అభ్యర్థులకు సీట్ల రిజర్వేషన్ కల్పించే అధికారాలతో పాటు రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి ఉన్న హక్కును మరియు అటువంటి రిజర్వేషన్లు ఎంత వరకు చేయవచ్చో సహేతుకతను లేదా ఇతర అంశాలను సవాలు చేస్తాయి. పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ కోర్సులలో ప్రవేశానికి అర్హత సాధించడానికి సర్వీసులో ఉన్న అభ్యర్థులకు అర్హత మార్కులు 33 శాతంగా నిర్ణయించాలని ప్రభుత్వం/విశ్వవిద్యాలయం తీసుకున్న నిర్ణయం ఏక న్యాయాధిపతి ముందు సవాలు చేయబడింది. కేంద్ర కోటా కోసం కేటాయించిన సీట్లలో 25 శాతాన్ని మినహాయించి, మిగిలిన 75 శాతం సీట్లలో

సేవ ఉన్న అభ్యర్థులకు పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ కోర్సులలో ప్రవేశానికి సీట్ల రిజర్వేషన్ను 25 శాతం నుండి 50 శాతానికి పెంచాలని ప్రభుత్వం తీసుకున్న నిర్ణయంపై రెండవ సవాలు చేయబడింది.

గౌరవ ఏక న్యాయాధిపతి 22.2.1998 తేదీన జారీచేసిన తన ఉత్తర్వు ద్వారా మొదటి ప్రాతిపదిక ఆధారంగా సవాలును తిప్పికొడుతూ, ప్రవేశ పరీక్షలో కనీస అర్హత మార్కులను సూచించడం ద్వారా పోస్ట్-గ్రాడ్యుయేట్ కోర్సుల వైద్యంలో ప్రవేశాలను నియంత్రించడానికి అధికారం ఉన్న రాష్ట్రానికి, ఈ సందర్భంలో, సేవలో ఉన్న అభ్యర్థులకు కనీసం 33 శాతం నిర్ణయించే హక్కు ఉందని, ఇది చట్టవిరుద్ధమని చెప్పలేమని తీర్పునిచ్చారు. సవాలు యొక్క రెండవ ప్రాతిపదికకు సంబంధించినంతవరకు, ఇది గౌరవ ఏక న్యాయాధిపతి యొక్క ఆమోదం పొందింది, రిజర్వేషన్ విషయంలో 25 శాతం నుండి 50 శాతానికి ఇంత పెరుగుదలను ఆదేశించడానికి రికార్డులో ఆధారాలను ఉంచడం ద్వారా ఎటువంటి సమర్థన లేదని, అదే సమయంలో, గతంలో సూచించిన రిజర్వేషన్ను 25 శాతం వరకు కొనసాగిస్తూ, మితిమీరినదిగా పక్కన పెట్టడానికి బాధ్యత వహిస్తుందని నిర్ధారణకు వచ్చారు.

వ్యధితులైన రాజస్థాన్ రాష్ట్రం అలాగే సేవలో ఉన్న కొంతమంది అభ్యర్థులు డివిజన్ బెంచి ముందు అప్పీళ్లను దాఖలు చేశారు, సేవలో ఉన్న అభ్యర్థుల కోసం చేసిన రిజర్వేషన్ శాతాన్ని 25% నుండి 50% కి పెంచడంలో జోక్యం చేసుకున్నందున లెర్న్డ్ ఏక న్యాయాధిపతి ఉత్తర్వును 13.7.1999 తేదీగల తీర్పు ద్వారా డివిజన్ బెంచి త్రోసిపుచ్చింది, పాలసీకి సంబంధించిన విషయాలపై, సూచించడానికి అలాంటి అధికారాలు రాష్ట్రానికి మాత్రమే కాకుండా, కానీ రాష్ట్రంలో అటువంటి అధికారాలను కొనసాగించిన గౌరవ ఏక న్యాయాధిపతి, రాష్ట్ర ప్రభుత్వ విధాన నిర్ణయంలో జోక్యం చేసుకోలేరు, పోస్ట్-గ్రాడ్యుయేట్ మెడికల్ కోర్సులలో ప్రవేశానికి సేవలో ఉన్న అభ్యర్థుల కోసం 25 శాతం నుండి 50 శాతానికి అటువంటి పెరుగుదలను తప్పనిసరి చేస్తూ రాష్ట్ర ప్రభుత్వం తీసుకున్న విధాన నిర్ణయంలో జోక్యం చేసుకోలేరు, ముఖ్యంగా విధాన నిర్ణయం సాధించాలనుకున్న లక్ష్యాలకు అనుబంధం ఉన్న కారణాలపై ఆధారపడి ఉన్నప్పుడు జోక్యం చేసుకోలేరు. పైన పేర్కొన్న అంశాల దృష్ట్యా, సేవలందిస్తున్న అభ్యర్థులకు సీట్లను 25 శాతం నుండి 50 శాతానికి పెంచడం అనేది రిజర్వేషన్ విభాగానికి సంబంధించినదా లేదా ప్రవేశానికి మూలాన్ని నిర్ణయించడానికి సంబంధించినదా అని మరింత పరిశీలించడం అనవసరమని డివిజను బెంచి భావించింది. అప్పీళ్లు ఆమోదించబడ్డాయి మరియు అనుమతించబడ్డాయి.

అందువల్ల, ఏక న్యాయాధిపతి మరియు ఇతరుల ముందు పిటిషనర్లు చేసిన పైన పేర్కొన్న అప్పీళ్లు ఈ కోర్టు ద్వారా అప్పీలు దాఖలు చేయడానికి అనుమతించబడ్డాయి. ఇరువైపులా గౌరవ న్యాయవాదుల వాదనలు వినడమైంది.

తమిళనాడు రాష్ట్రం వర్సెస్ T. దిలీప్ కుమార్ మరియు ఇతరులు, (1995) 5 SCALE 208 లో నివేదించిన నిర్ణయంలో ఈ కోర్టు ఈ ప్రశ్నను పరిగణనలోకి తీసుకుంది మరియు ఇది ఈ క్రింది విధంగా పేర్కొనబడినది:-

> "4. గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో సేవలందిస్తున్న సేవలందించే అభ్యర్థులకు ఇచ్చే అదనపు మార్కులకు సంబంధించినంతవరకు, గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో సేవలందిస్తున్న సేవలందించే అభ్యర్థులు, పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ డిగ్రీలను పొందిన తరువాత, గ్రామీణ ప్రాంతాలకు తిరిగి వస్తారనే వాదనకు డాక్టర్ దినేష్ కుమార్ మరియు ఇతరులు వర్సెస్ మోతీలాల్ నెహ్రూ మెడికల్ కాలేజ్, [1986] 3 SCR 345 కేసులో ఈ కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు సమాధానం. దీనికి సంభందించి చేసిన పరిశీలనలు హైకోర్టు ఉదహరించినది మరియు మా దృష్టిలో సరైనవి.
>
> ....
>
> 6. మా దృష్టిలో, యాభై శాతానికి మించిన రిజర్వేషన్లు సాధారణంగా పరిగణించబడవని, ఈ శాతాన్ని హైకోర్టు అనుమతించిందని హైకోర్టు తీసుకున్న అభిప్రాయం సరైనదే. గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో పనిచేస్తున్న సర్వీసులో ఉన్న అభ్యర్థులకు అదనపు మార్కును తగ్గించడంలో, హైకోర్టు ఈ కోర్టు నిర్ణయాన్ని అనుసరించింది."

భారత వైద్య మండలి చట్టం, 1956 పోస్ట్-గ్రాడ్యుయేట్ కోర్సులలో ప్రవేశానికి అర్హతలు లేదా షరతులను నియంత్రించడానికి లేదా సూచించడానికి మండలికి అధికారం ఇవ్వలేదని మరియు అటువంటి వైద్య కోర్సులలో నియంత్రణ మరియు ప్రవేశం యాదృచ్ఛికం మాత్రమే కాదు, రాష్ట్రాల అధికారంలో అంతర్భాగమని, ఇది ప్రభుత్వ నిధుల నుండి అటువంటి సంస్థలను స్థాపించి, నిర్వహిస్తుంది మరియు రాష్ట్రం ఎల్లప్పుడూ వైద్య మండలి నిర్ణయించిన ప్రమాణాలకు కట్టుబడి ప్రవేశ విధానాన్ని నియంత్రించవచ్చునని అజయ్ కుమార్ సింగ్ మరియు ఇతరులు వర్సెస్ బీహార్ రాష్ట్రం మరియు ఇతరులు, [1994] 4 SCC 401 కేసులో ఈ కోర్టు పేర్కొంది. ఈ విషయాన్ని సుదీర్ఘంగా పరిశీలించిన విద్వాంసులైన న్యాయమూర్తులు, కేవలం విద్యాపరమైన పనితీరు వైద్య రంగంలో ఆచరణలో సామర్థ్యానికి హామీ కాదని, తత్ఫలితంగా, మంచి విద్యాపరమైన రికార్డు ఉన్న వైద్యుడు ఆచరణలో మంచి వైద్యుడిని నిరూపించడానికి కట్టుబడి ఉంటాడని భావించడం తప్పు అనే ముఖ్యమైన వాస్తవాన్ని కూడా ఎత్తిచూపింది. K.దురైసామి మరియు ఇతరులు వర్సెస్ తమిళనాడు రాష్ట్రం మరియు ఇతరులు, [2001] 2 SCC 538 = JT (2001) 2 SC 48 కేసులో నివేదించబడిన మరో నిర్ణయంలో, రిజర్వేషన్లను రూపొందించే సందర్భంలో మరియు ప్రభుత్వం నిర్దేశించిన పద్ధతిలో నిర్ణయించబడినప్పటికీ, ప్రభుత్వ అధికారానికి సంబంధించిన ప్రశ్న కూడా పరిశీలనకు వచ్చింది

మరియు మనలో ఒకరైన (రాజు, న్యాయమూర్తి) బెంచి తరపున మాట్లాడుతూ 1995 (5) SCALE 208 (పైన పేర్కొన్న) కేసులో మునుపటి నిర్ణయాన్ని వర్తింపజేస్తూ, ఈ క్రింది విధంగా పేర్కొన్నారు:-

"8. విద్యా సంస్థల్లో లేదా వాటిలోని నిర్దిష్ట శాఖలు, కోర్సుల్లో ప్రవేశాలు ఏ వనరుల నుంచి జరగాలో నిర్ణయించే హక్కు, అధికారం ప్రభుత్వానికి ఉందని, అది కూడా ఏ నిష్పత్తిలో ఉండాలో నిర్ణయించే హక్కు, అధికారం ప్రభుత్వానికి ఉందని, బాగా స్థిరమైన మరియు ఇప్పటికి కూడా బాగా స్థిరమైన ప్రతిపాదన. ప్రత్యేకించి సూపర్-స్పెషాలిటీ స్థాయిలో మరియు పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ స్థాయిలో కూడా వెనుకబడినట్లుగా పరిగణించబడే వారికి అనుకూలంగా 'రక్షణాత్మక వివక్ష' అని పిలువబడే రకమైన రిజర్వేషన్లను అనుమతించబడదని వాటిని నివారించాలని ఈ కోర్టు స్థిరమైన మరియు అధికారికంగా స్థిరమైన అభిప్రాయం. రిజర్వేషన్లు, ఈ సందర్భంలో సేవలో ఉన్న అభ్యర్థుల కోసం మరియు అనుకూలంగా ఉన్నాయని పేర్కొన్నప్పటికీ, ఆర్టికల్ 15(4) లేదా 16(4) కింద ఊహించిన మతపరమైన రిజర్వేషన్లతో సమానంగా పోల్చలేము లేదా పరిగణించలేము మరియు మతపరమైన పరిగణనలపై కేటాయించిన కోటాలో వారి స్వంత యోగ్యత ఆధారంగా బహిరంగ పోటీలో ఎంపిక చేయబడిన వారిని లెక్కించకుండా, అటువంటి రిజర్వేషన్లను కనీసంగా ఉండేలా చూడటానికి వాటి అమలు యొక్క ప్రత్యేక యంత్రాంగాన్ని విస్తరించింది.

9. సరిగ్గా చెప్పాలంటే, ఈ సందర్భాలలో, ఒక వైపు సర్వీసులో ఉన్న అభ్యర్థులలో, మరోవైపు సర్వీసులో లేని లేదా ప్రైవేట్ అభ్యర్థులలో కోటా రూపంలో ప్రవేశానికి సీట్ల కేటాయింపు గురించి మరియు ఆచరణలో ఆయా వర్గం సభ్యుల మధ్య సీట్ల కేటాయింపు పద్ధతి లేదా విధానం గురించి మేము ఆందోళన చెందుతున్నాము. రాష్ట్ర ప్రభుత్వం చట్టబద్ధంగా 50 శాతం సీట్లను సేవలందిస్తున్న అభ్యర్థులకు ప్రత్యేకంగా కేటాయించే ఈ నిబంధనను రాష్ట్ర ప్రభుత్వం చట్టబద్ధంగా చేసి ఉంటుందా, మరియు మిగతా 50% సీట్లలో పోటీకి వీలు ఇచ్చి, సర్వీసు కాదని పరిగణించే అభ్యర్థులకు, అంటే సర్వీసులో లేని అభ్యర్థులకు న్యాయమైన పోటీని తిరస్కరించడం, మరొక గణనీయమైన, లేదా పెద్ద మొత్తంలో సర్వీసులో లేని అభ్యర్థులకు సరైన పోటీ కల్పించకుండా చేసే విధానం తీవ్రమైన సందేహాలకు తెరతీస్తుంది. అలాంటి ఒక ప్రయత్నం మద్రాసు హైకోర్టు ముందు సమస్యగా ఉన్నట్లు తెలుస్తోంది, ఇది విద్యాసంవత్సరం 1992-93 సంవత్సరంలో ఉద్యోగంలో ఉన్న అభ్యర్థులకు రిజర్వేషన్లను 50 శాతానికి పరిమితం చేయాలని మరియు ప్రాథమిక ఆరోగ్య కేంద్రాలలో పూర్తి చేసిన ప్రతి సంవత్సరం సేవకు ఒక అదనపు మార్కుకు బదులుగా రెండు అదనపు మార్కులను ఇవ్వడం రాజ్యాంగ విరుద్ధమని మరియు ఈ విషయాన్ని ఈ కోర్టు ముందుకు తీసుకువచ్చినప్పుడు, తమిళనాడు రాష్ట్రం వర్సెస్ T. దిలీప్ కుమార్ మరియు ఇతరులు, (1995) 5 SCALE 208 కేసులో నివేదించిన నిర్ణయంలో హైకోర్టు నిర్ణయాన్ని సమర్థించడమైనది. అప్పటి ప్రస్తుత పరిస్థితిని

దృష్టిలో ఉంచుకుని, వాస్తవానికి, సేవలో ఉన్న అభ్యర్థులకు అవసరమైన శాతం వారీగా రిజర్వేషన్ ఎలా ఉండాలో సంవత్సరానికి నిర్ణయించడానికి ప్రభుత్వం అత్యంత అర్హత కలిగిన కమిటీని నియమించాలని, తగినట్లుగా తేలితే యాభై శాతం శాతాన్ని తగ్గించాలని కూడా ఈ కోర్టు అభిప్రాయపడింది."

రాష్ట్రంలోని పోస్ట్-గ్రాడ్యుయేట్ కళాశాలల్లో ప్రవేశానికి అభ్యర్థుల ఎంపికను మరొక నిజమైన, సంబంధిత మరియు సహేతుకమైన కారణం మరియు ప్రయోజనం కోసం చేయాల్సిన అటువంటి మూలం లేదా వర్గీకరణను ప్రభుత్వం నిర్ణయించడానికి అనుమతించబడుతుంది, ఇది మా దృష్టిలో, విద్యా అవకాశాలను సమానం చేయాలనే పెద్ద లక్ష్యానికి తగిన అనుబంధం కలిగి ఉంది మరియు ప్రభుత్వ లేదా ప్రభుత్వ విభాగాలు ప్రభుత్వ నిధుల నుండి నడుపుతున్న మరియు నిర్వహించే వివిధ ఆసుపత్రులలో పనిచేస్తున్న వైద్యులకు తగినంతగా ప్రాధాన్యత ఇవ్వబడతాయి, ఇది లేనప్పుడు రాష్ట్ర మరియు రాష్ట్ర విభాగాలు నడుపుతున్న అటువంటి ఆసుపత్రుల అవసరాలను తీర్చడానికి అర్హత కలిగిన పోస్ట్-గ్రాడ్యుయేట్ వైద్యులు మరియు నిపుణుల తీవ్రమైన కొరత ఏర్పడుతుంది, ఈ ఆసుపత్రులు రాష్ట్రవ్యాప్తంగా సాధారణ సామాన్యుల పెద్ద సంఖ్యలో చికిత్స కోసం తెరిచిన ఏకైక మార్గముగా ఉన్నాయి. విద్యాపరంగా వెనుకబడిన తరగతులకు సహాయం చేయడానికి భిన్నమైన మరియు ప్రశంసనీయమైన ఉద్దేశ్యంతో SC/ST ల కోసం ఉద్దేశించిన రిజర్వేషన్ల మాదిరిగా కాకుండా, ఇది విస్తృత ప్రజా ప్రయోజనం, అత్యుత్తమ ప్రజా ప్రయోజనంలో ఖచ్చితంగా అవసరమైన ఒక ప్రత్యేకమైన మరియు అత్యంత ముఖ్యమైన ప్రజా ప్రయోజనం. డాక్టర్ నారాయణ్ శర్మ మరియు మరొకరు, మొదలైనవారు వర్సెస్ డాక్టర్ పంకజ్ K.R.లెహ్కర్ మరియు ఇతరులు, మొదలైనవారు, [2000] 1 SCC 44 ఈ కేసులో నివేదించబడిన నిర్ణయం మనకు సంబంధించిన అంశంపై నేరుగా లేదు. అదేవిధంగా, ఇంద్ర సాహ్నీ వర్సెస్ భారత ప్రభుత్వం మరియు ఇతరులు, [1992] Supp. 3 SCC 217 లో నివేదించబడిన మండల్ కేసు అని పిలువబడే వాటిలో చేసిన పరిశీలనలు మరియు నివేదికలకు కూడా ఈ కేసుకు ఎటువంటి సంబంధం లేదా అనువర్తనం లేదు.

కోర్టు అనుమతితో అప్పీళ్లు దాఖలు చేసిన అప్పీలుదారుల తరపు న్యాయవాది, సేవలో ఉన్న అభ్యర్థుల ఎంపికకు కనీస కట్-ఆఫ్ మార్కులను 50 శాతం నుండి 33 శాతానికి తగ్గించడంపై చేసిన అభ్యంతరాన్ని సవాలు చేయడంలో ఏక న్యాయాధిపతి తీసుకున్న తుది నిర్ణయాన్ని కూడా సవాలు చేయాలని కోరారు. ప్రైవేటు అభ్యర్థి-ప్రతివాదుల తరపున హాజరైన గౌరవ న్యాయవాది శ్రీ సుశీల్ కుమార్ జైన్ తీసుకున్న అభ్యంతరం యొక్క స్థిరత్వంతో పాటు, హైకోర్టు డివిజన్ బెంచి ముందు ఈ వాదనను సవాలు చేయకపోతే, ఈ న్యాయస్థానంలో అలాంటి వైఖరిని తీసుకోవడం అనుమతించబడదని, దావా యొక్క యోగ్యతలపై, దానిలో ఎటువంటి సారాంశము లేదని కూడా మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము. ప్రశ్నార్థకమైన విద్యా సంవత్సరాల్లో, పోస్ట్-గ్రాడ్యుయేట్ కోర్సులలో ప్రవేశానికి ప్రవేశ పరీక్షలో పొందవలసిన కనీస అర్హత మార్కుల గురించి భారత వైద్య మండలి

ఎటువంటి నిబంధన పెట్టకపోవడమనేది వివాదంలో లేదు. 2000 సంవత్సరంలో అటువంటి షరతు విధించబడిందని చెప్పబడినప్పటికీ, మా పరిశీలనలో ఉన్న సంవత్సరాలలో అలాంటి షరతు లేనందున, ఈ విషయంలో సవాలు మా పరిశీలన లేదా అంగీకారానికి అర్హమైనది కాదు, చెప్పిన నిబంధన యొక్క సమర్థత లేదా కట్టుబడి ఉండే స్వభావం గురించి ప్రశ్నను పరిగణలోకి తీసుకోకుండా, ఈ సందర్భాలలో మేము తీర్పు ఇవ్వడానికి ప్రతిపాదించము. అంతే కాకుండా, పైన గమనించిన ఈ కోర్టు తీర్పులలో ఒకదానిలో సరిగ్గా ఎత్తి చూపినట్లుగా, కేవలం సైద్ధాంతిక శ్రేష్ఠత లేదా యోగ్యత మాత్రమే వాస్తవ సాధన మరియు అనువర్తన రంగంలో అభ్యర్థుల గుణాత్మక యోగ్యతలకు తగిన సూచిక కాదు. ప్రభుత్వం లేదా ప్రభుత్వ విభాగాలు నడుపుతున్న మరియు నిర్వహించే వివిధ వైద్య సంస్థలలో సేవలందిస్తున్న వైద్యులు, ఆచరణాత్మక వైపు విస్తృత అనుభవం కలిగి ఉంటారు మరియు పుస్తకాలు చదవడానికి తన వద్ద తగినంత సమయం ఉన్న బహిరంగ అభ్యర్థి వలె సిద్దాంతరూపముగా తమను తాము సరికొత్తగా ఉంచుకోవడానికి వారికి అవసరమైన అదనపు సమయం ఉండకపోవచ్చు. తాజా లేదా బహిరంగ అభ్యర్థులకు భిన్నంగా సర్వీసులో ఉన్న అభ్యర్థులు తమ సమయాన్ని ఎక్కువగా వారు సేవలందిస్తున్న ఆసుపత్రులలో రోగులకు హాజరు కావడానికి మరియు చికిత్స చేయడానికి గడపవలసి ఉంటుంది, వారు ఆచరణాత్మక వైపు విస్తృత అనుభవం పొందుతారు మరియు వారికి ప్రత్యేక శ్రద్ధ కల్పించడానికి వారు స్వయంగా ఒక ప్రత్యేకమైన వర్గమును కలిగిఉన్నారు మరియు వారికి కేటాయించిన సీట్లకు సంబంధించి వారి ఎంపికకు కనీస అర్హత మార్కులు కూడా తాజా లేదా బహిరంగ అభ్యర్థుల మాదిరిగానే ఉండాలి అనే ప్రాతిపదికన ఎటువంటి ఫిర్యాదును చేయలేము. ప్రజా ప్రయోజనాల దృష్ట్యా న్యాయమైన మరియు తగిన అవసరాన్ని తీర్చడానికి చేసిన ప్రత్యేక నిబంధనలో ఎటువంటి వివక్ష లేదా ఏకపక్షత ఉన్నట్లు మేము చూడలేకపోయాము.

పైన పేర్కొన్న అన్ని కారణాల వల్ల, ఈ అప్పీళ్లు విఫలమయ్యాయి మరియు కొట్టివేయబడ్డాయి. ఖర్చులు లేవు.

అప్పీళ్లు కొట్టివేయబడ్డాయి.

అనువాదకులు – ARK.

అనువదించిన ఆంగ్ల పేజీల సంఖ్య – 7